

Helsingin, maanantai-iltana 16 p:nä syysk.
-95.

Sis olemme nyt erotetun toisies-
Lamma, Maasi, Lina ja minä — Maasi kau-
kain suuressa Pietarissa, Pekka Helsingissä — ja
jithi Livi on meidän edesimies, jithi, jithi
Livi, jolloin emme saa nähdä toisiamme ~~ei~~ ei
edes viälädukseltakaan. Onko se nuku vai onko se
totta? En jaha vielä uskoa, että se totta olisi,
on ikäänkuin toinin ääni kuitkään korvani: „hyi
tulie Maasi vielä...“ Muth sikii! — kuinka
elää? Kaikki on ikävää, pimeää, kolkkoa, tyhjää
— joku puihke hyöy, „missä on Maasi?“ ja Pekka
kulgikii kuin renessa. Hän muisteta Maasia.

Oskar ja minä, olimme tänään kappelissa.
Kappelin esplanadin kuunneltiin torvisoittoa. A:
Vraappas mitä soitettiin! — ikäänkuin tervehdyk-

seksi minulle "Fred on mun kultani." Jäin
silmat kiinni kuuntelemaan. Tiekuni vapautui
ja lensin pois tahti maailmasta nimen ja kau-
nuden ihanaan kotiin... Lina ja minä,
seisovimme kivi kiveä kareissa kullam-
missa, josta vatkoo joutaneet vetivät ja
meidän mükemme kulki museusten pel-
vien päällä, ja me katsoimme alas ma-
maan, mistä aurinko juuri teki nousun,
sundellen hienväihä kultaiteuttian Suomen jär-
vien pintoja. Ja me hymyilimme ja meidän kat-
seet kohtasivat toisiinsa, ja olimme onnelliset...

Mutta se oli vaan vettä! Mäisin on kaukana
Pekun luota... kussaikaan kuttasen kartana
juolla? Muistakohan kää Pekkua?

Tämä on siis ensimmäinen kirjje kun sinulle
kirjoitan. Mutta vaikka sydämeni on täynnä,
en tahdo saada mitään paperilla. Yksi asia on
vaan varma: mutta on kaupan ihävä Lina. Ra-

hastatko minua niin paljon kuin vaahtu? Kirjoita
nyt minulle ja laudata minua, kyllä minäkin
sitten tulin vahvoimmaksi ja voin alkaa
tehdä työtä Maailman kuvan mielessä... Kerro
mulle, kuinka Linnun on ollut ja on, ja kuinka
joulun pidit Takastasi... Teillä on yksi, jota
hän pitää, sanomattomasti. Sen nimi on Maailma.
Pöytätekstit vauhet mitä taitavat.

Oletko jo kertonut äitillesi? Onnellinen
Linnun olet, kun Lulla on äiti. Olko hänelle
kaikki mikä on sydämessä, hänkin on Linnun
paras ystävä. Ole hänelle hyvä ja kunnollinen, hän
se ansaitsee. Oi, tahtoisi tietää, mitä hän
minusta ajattelee ja suvaitseekohan että
mulle kirjoita. Tahtoisi olla niin hyvä, niin
hyvä, että olisi sekoittaisi rakasta Linnun.
Oletko sen niin itsekäs ja heikko, mutta Linnun,
että tulin paremmaksi, silloin kirjekin kau-
nistuvat. Ole laiskotellut niin kauvan, mutta
rupeau, rupeau toimittamaan työtä.

Onnellinen se oli, se aika Pietarissa. Muu-
tatto zoologista puutarhaan ja viimeistä aseman
matkan? Ja kuinka Teidän kodissanne old suhtei-
ta, ja kuinka äitini old tyvä p' helli! Kätä
hantä paljon, paljon isänome ja itsemme ju-
sesta ja lahannet kutoiset Linnullekin, joka
uhrasit lepoaikaa meille, Kaikki, kaikki j' p'
mieken kuu ihana vuni.

Ja syö ei tänään muuta. Pöytä mulla
kotta, otthan oma, oma enkelini.

Kuiskaan Linnulle, kuin välistä teini: „Mad-
su, Mäissu.“

Mistä nimellä kutsuit

Pakkaa?

Eu uskalla miättä, että olen yksin. Ajitte-
ku vaan: „Mäissu rakastaa, Mäissu rakastaa -
vaaditho muuta?“

Ja unniutan silmäni p' rukem p' väen
vasta Linnulle.

Myöskin
Linnulle
pöytä meitä
Linnulle
Mäissu
Mäissu
Mäissu